

EXERCISE 16

inhabitant, dweller (part.)	יָשָׁב	he slew, killed	הָרַג
blood	דָּם	(to say) saying	לֵאמֹר ^a
blood(shed)	דָּמִים (pl.)	as, when (with Perf.)	כַּאֲשֶׁר
life	חַיִּים (pl.)	that, when (with Imperf.)	כִּי
judge	שֹׁפֵט (part.)	he spilt, shed	שָׁפַךְ
there	שָׁם	he cried	צָעַק
thither	שָׁמָּה		

(1) יָשָׁב אֲבָרְהָם בְּאֶרֶץ-כְּנָעַן וַיִּכְרֹת בְּרִית-שָׁלוֹם עִם יִשְׁבִּי-
הָאֶרֶץ (2) שָׁמֹר תִּשְׁמֹר אֶת-מִצְוֹתַי וְזָכַרְתָּ כִּי אֲנִכִּי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
(3) שֹׁפְטִים יִהְיוּ לָכֶם בְּכָל-עָרֵיכֶם וְשָׁפְטוּ אֶת-הָעָם בְּצִדִּיק
(4) רְאוּ בְנֵי-יִעֲקֹב כִּי יוֹסֵף הוּא הַמַּשְׁלָל בְּכָל-אֶרֶץ-מִצְרָיִם
וַיִּזְכְּרוּ אֶת-הַחֲלוּמוֹת אֲשֶׁר חָלָם (5) אָמַר אֲבָרְהָם אֶל-שָׂרָה,
הִנֵּה אֲנִי חָנוּן בְּאֵימִם מִצְרַיִמָּה וְהָיָה כִּי יֵרְאוּ אֹתְךָ עַבְדֵי-פָרְעָה
וְאָמְרוּ אֲשֶׁתוֹ זֹאת, וְהָרַגוּ אֹתִי וְלָקְחוּ אֹתְךָ בֵּיתָה-פָּרְעָה: אָמַרְי
כִּי אֲחִידָךְ אֲנִי (6) אִם יִרְדֹּף עָשׂוּ אַחֲרַי יִעֲקֹב וְהָרַג אֹתוֹ לָמָּה
לִי חַיִּים (7) בַּיּוֹם הַהוּא, אָמַר יְהוָה, יִהְיֶה בֵּיתִי בְּרֹאשׁ-הַהָר
הַזֶּה, וּבָאוּ שָׁמָּה כָּל גּוֹיֵי-הָאֶרֶץ, וַיִּדְּעוּ כִּי אֲנִי הוּא הָאֱלֹהִים
וַאֲיֵן אַחֲרֵי לִפְנֵי (8) בָּאוּ אֵלָיו זִקְנֵי-יִשְׂרָאֵל וַיִּבְחָרוּ בּוֹ לְמֹלֵךְ
עֲלֵיהֶם, כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֶל-שְׁמוּאֵל (9) לָקַח הַנָּעַר סֶפֶר
וַיִּכְתֹּב בּוֹ אֶת-דִּבְרֵי-הַנְּבִיא (10) שָׁמַעְתִּי אֶת-קוֹל-עַמִּי בַצָּרָה
וְאֶזְכֹּר אֶת-בְּרִיתִי אִתָּם (11) וְהָיָה אִם לֹא יִשְׁמְעוּ אֶל-דִּבְרֵיךָ
וְלָקַחְתָּ מִמִּי-הַנֶּהָר וְשָׁפַכְתָּ עַל-הָאֲדָמָה, וְהָיוּ הַמַּיִם לָדָם
לְעִינֵיהֶם: לָקַח מֹשֶׁה מַיִם מִהַנֶּהָר וַיִּשְׁפֹּךְ עַל-הָאֲדָמָה, וַיִּהְיוּ
לָדָם לְעִינֵי-זִקְנֵי-יִשְׂרָאֵל (12) אָמַר יִעֲקֹב אֶל-בָּנָיו, יִשְׁמְעוּ

^a From the verb אָמַר—weak verb (pp. 161 ff.).

^b Composite shewa under guttural.

מִלְכִי־הָאָרֶץ אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה וּבָאוּ עָלֵינוּ וְהָרְגוּ אֶתָּנוּ (13) וַיְהִי
שְׁמוּאֵל נָבִיא לַיהוָה וַיִּשְׁפֹּט אֶת־הָעָם בְּצִדְקָא כָּל־יְמֵי־חַיָּיו
(14) יָרְדוּ בְנֵי־יִזְעָקָב מִצְרָיִמָּה וַיִּשְׁלְחוּ מַלְאָכִים לִפְנֵיהֶם אֶל־
יוֹסֵף לֵאמֹר הִנֵּה הִנֵּה בֵּית־אָבִיךָ וְכָל־אָשֶׁר לָהֶם בָּאוּ אֵלֶיךָ מִצְרָיִמָּה
(15) וַיְהִי דְבַר־יהוה אֵלַי לֵאמֹר בֶּן־אָדָם מָה־אַתָּה שְׁמַעַ
(16) עֲבָדִים הָיוּ אֲבוֹתֵינוּ לַפְרָעָה בְּמִצְרַיִם וַיִּצְעֲקוּ אֶל־יהוה
אֱלֹהֵינוּ (17) אָמַר אֲבָרְהָם אֶל־עַבְדּוֹ הַמִּשְׁלָב בְּכָל־אֲשֶׁר לוֹ,
הִנְנִי שֹׁלֵחַ אֹתְךָ אֶל־בֵּית־אָבִי, וְהִלַכְתָּ שָׁמָּה וְלָקַחְתָּ אִשָּׁה לְבָנִי
מִשָּׁם (18) יְהוה הִלַכְתִּי לִפְנֵיךָ בְּצִדְקָא וַאֲשֶׁמֶר אֶת־תּוֹרָתְךָ בְּאַמֶּת
(19) וְזָכַרְתָּ אֶת־בְּרִיתְךָ אִתָּנוּ וּתְכַרֵּת לִפְנֵינוּ אֶת־מִי־הַנֶּהָר
כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ, וּמִהַנֶּהָר לְקַחְנוּ אֲבָנִים גְּדוֹלוֹת וְנִכְתֹּב עָלֵיהֶן
אֶת־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאוּ עֵינֵינוּ, לְמַעַן יִקְרְאוּ בָהֶן בְּנֵינוּ הַבָּאִים
אַחֲרֵינוּ אֵת כָּל־אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוה לָנוּ (20) הִנֵּה דְמִי־אָחִיךָ
צִעֲקִים אֵלַי מִן־הָאֲדָמָה (21) כִּי יִהְיֶה לְךָ דְּבַר־מִשְׁפָּט אֲשֶׁר
אֵינָנו בַּתּוֹרָה הַזֹּאת, וְהִלַכְתָּ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר בָּחַרְתִּי לְשִׁמִּי
וְשִׂאתָ אֶת־הַשִּׁפְטָא אֲשֶׁר יִהְיֶה שָׁם בַּיָּמִים הֵם

(1) I have remembered Thy law, my God, and I have kept Thy commandments all the days of my life. (2) The Lord saw our distress and He remembered that we are His people, the children of His covenant. (3) The man and his wife were in the garden and they heard the voice of God calling unto^d them. (4) Thou shalt not shed blood and thou shalt know that I am the Lord who judgeth all flesh with judgement and there is not a righteous man before Me. (5) Pharaoh took all his people with him and he pursued (after) the children of Israel in the wilderness unto the sea.^e (6) And it shall come to pass in that day that (waw consec.) Thy servants will cry unto^d Thee from this place which Thou hast chosen for Thy house and Thou wilt remember them and wilt hear their voice. (7) This day thine

^a See p. 48, footnote *d*.

^b Composite shewa under guttural.

^c אֵין takes suffixes; here 'he (or it) is not'.

^d See p. 85, footnote *a*.

^e Old acc. case-ending.